

Příspěvek církvi? (soubor textů)

Vložil/a mladez, Po, 02/07/2012 - 14:21

Otištěno z časopisu Bratrstvo 8/2010

DESÁTKY JSOU SAMOZŘEJMOSTÍ, O KTERÉ SNAD ANI NENÍ POTŘEBA MLUVIT!

Evangelická církev doporučuje nám, svým členům, abychom ji podporovali 3-5% veškerého svého výdělku a výtobytku. Je to, myslím, tak akorát. Pokud ovšem nezapomeneme, že bychom každý ze svých peněz, z toho, čím disponujeme, měli dávat alespoň 10% - Bohu!

Ježíš, Ten o němž vyznáváme, že přišel v plnosti ukázat, jak se žije v Boží moci, o placení tzv. desátků řekl: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba činit a to ostatní nezanedbávat. Slepí vůdcové, cedíte komára, ale velblouda spolknete!“ (Mt 23,23n) Všechny Ježíšovy výtky je vždy daleko nejlepší vztáhnout si nejprve na sebe, než automaticky předpokládat, že my nic, že pokrytci a případně slepými vůdci budou nejspíš jiní lidé. To Ježíšovo běda vám „visí“ nad všemi námi, kdo bychom chtěli dělat z placení desátků nějaký zákon, nebo jedinou míru opravdovosti víry. Pokud bychom se chtěli nejen na stránkách časopisů a internetových serverů ale třeba i v našich sborech zabývat tím, kdo z nás kolik přispívá do našeho církevního společenství, opravdu bychom jen cedili komára.

Řidme se věrně Ježíšovým varováním a nezapomínejme se prkotinami a jen tiše předpokládejme a také sami s radostí dodržujme, že každý z nás bude dbát na odvěké pravidlo - „všechny desátky země (...) budou Hospodinovy; jsou svaté Hospodinu“ (Lv 27,30). V radosti ze všeho, co od Boha přijímáme, z radosti z víry, z lásky a v naději předpokládejme, že je nám všem dobře známo, že nepodělit se s druhými lidmi, s lidmi potřebnými, s rodinou církve o 10 % svých možností je okrádání Boha! (Mal 3,8-10) Pro ty z nás, kdo bychom na to občas chtěli pozapomenout, nabízím heslo: „Kdo neokrádá sebe a svou rodinu, okrádá Boha!“

A mějme při tom porozumění pro to, že řada z nás neodevzdává všech svých 10 % Hospodinu prostřednictvím naší církve, ale třeba prostřednictvím různých humanitárních organizací, podporování dobročinných spolků, nemocnic, sociálních zařízení, adopcí na dálku a tak podobně. Je také snad pochopitelné, že některým z nás nízké příjmy neumožňují odevzdávat desátek Hospodinu formou finančního odpočtu, a proto se raději dělíme o svůj čas například formou dobrovolnických prací, navštěvování nemocných, vězněných atp. (Desátek času z jednoho týdne činí přibližně 16 hodin.) Někteří z nás podporují různě znevýhodněné lidi výtobytky svých polí a zahrádek, svého řemeslného umu atd. A mnoho z nás své desátky různě skládá - z peněz, času, naturálií... A řada z nás dává daleko víc, než jen desátek, ale nechme, prosím, na svědomí každého, aby si sám za sebe před Bohem uhlídal, že rozhodně nedává méně! Tímto chci ono Ježíšovo „NEZANEDBÁVAT“ ve vztahu k desátkům opravdu jen připomenout, a také upozornit na to, že daleko důležitější je Mistrovo varování „nespolknout velblouda“ a Jeho výzva „ČINIT - PRÁVO, MILOSRDENSTVÍ A VĚRNOST!“ Každý se proto, prosím, nad sebou i nad našimi evangelickými sbory zamysleme. Kdy jsme naposledy pozvedli svůj hlas proti nějaké křivdě nebo nespravedlnosti, kdy jsme vystoupili na obranu někoho, komu se dělo bezpráví?! Zamysleme se nad tím, kdy jsme se naposledy angažovali pro někoho, kdo na tom byl opravdu bídně. Kdy jsme věnovali čas usmíření se s někým, s kým jsme se léta nestýkali?! Kdy jsme naposledy odpustili někomu, kdo nám ublížil?! Zamysleme se nad tím, zda svým životem alespoň zkusíme svědčit o věrnosti Ježíšově cestě lásky, víry a naděje. Zda jsme statečnými lidmi, kteří jsou ostatním povzbuzením a zdrojem naděje. O tom přemýšlejme a činně to - to je nejdůležitější!

Bárta, Marek

CHTĚJÍ BÝT SVOBODNĚJŠÍ

Chtějí být svobodnější?

Dana Šilhavá, absolventka VŠE a London School of Economics. Nyní pracuje pro Google v Dublinu. Pro svou bakalářku si vybrala téma na pomezí sociologie a ekonomie. Můžete si ji stáhnout na stránkách katedry Ekonomie VŠE.

1) Čemu ses v rámci své bakalářky věnovala?

Zjišťovala jsem, podle čeho se lidé rozhodují o délce své pracovní doby. Jako příklad jsem si vybrala netradiční výdělečnou činnost – žebrání (vyžaduje podobně jako jiná práce úsilí a je časově náročná). Vycházela jsem z vlastních rozhovorů, které jsem vedla s pražskými žebráky. Dohromady jsem měla nahraných asi 50 rozhovorů s více než 40 žebráky (některé byly skupinové). S některými žebráky jsem se setkávala opakovaně.

2) Jaké byly závěry Tvého výzkumu?

Ukázalo se, že se žebráci rozhodují spíše v dimenzích jednoho dne, a když si vyžebrají obnos, který jim stačí, tak se už dál nesnaží a v rámci možností si jdou výdělek užít. Jsou to takzvaní „dostačovači“.

Výsledek byl tak jednoznačný, že jsem hlavní část výzkumu věnovala otázce, proč to tak je. Vynořila se i spousta jiných ekonomických lahůdek, jako je např. „monopol“ na žebrání na Karlově mostě či výhodnost žebrání s pejsky.

3) Byla jsi ze svých výstupů překvapená?

Ze začátku jsem byla z kontaktu s těmito lidmi hodně zmatená a rozladěná. Jakmile v mysli zboříte bariéry zažitých představ o této skupině, tak zjistíte, že nevíte, jak je zaškatulkovat, a hlavně ani jak identifikovat sama sebe.

„Moji“ žebráci byli různí, ale abych se uklidnila a dokázala si, že nejsem ani bezdomovec, ani žebrák, tak jsem si vytvořila takový rozlišovač lidí z ulice. Většina mých žebráků přemýšlela v období maximálně pár dní dopředu a neměla stanovené více než přímočaré cíle, čeho by chtěli dosáhnout. Protloukali se problémy i radostmi ze dne na den a nestarali se, jaké bude mít jejich chování dopady. Většina z nás „mimo“ ulici má asi trochu abstraktnější a dlouhodobější cíle, čeho chce v životě dosáhnout, ať už se to týká práce, vědy, rodiny, ... I když je těžké říct, jestli tenhle odlišný přístup je důvodem nebo důsledkem tvrdého nepředvídatelného života na ulici.

4) Změnila jsi na bezdomovce a žebráky během výzkumu názor?

Během mého výzkumu se (mi) zbořilo hned několik mýtů:

1) Každý bezdomovec žebrá. To není vždycky pravda. A opačně, a navíc ne každý bezdomovec si nechá pomáhat od charitativních pracovníků.

2) Bezdomovci a žebráci nemají domov. Nicméně, i někteří „bezdomovci“ žijí ve squatu, přespávají na lodi Hermes či mají dočasné útočiště u kamarádů.

3) Žebráci jsou buď chudáci, kteří závisí na pomoci druhých, nebo vydřiduši, kteří zneužívají dobré vůle okolí. Z mé zkušenosti byla pravda někde mezi. Ti, kteří vypadali nejpotřebnější, se v minulosti odřízli od pomoci svého okolí tím, že se nechťeli podřídit nějakým pravidlům, např. brali drogy nebo se chovali násilně, a ti, kteří brali žebrání jako rychlý způsob výdělku, na tom nebyli tak skvěle, jak tvrdilo okolí.

4) Jediným způsobem, jak jim pomoci, je poskytnout jim přístřeší a zabezpečit peněžní příjem. Ale co když o to nestojí, anebo aspoň za podmíněk, které by na ně za to byly kladeny? Jsou svobodnější, protože jim tolik nezáleží na takových „banálních“ věcech, jako je suchá postel, a jistota zítřka? Kdybych se tolik neobávala o svou budoucnost a své pohodlí, byla bych jako oni?

5) Bezdomovci a žebráci nepracují. Jenže, i když pominu fakt, že žebrání by se dalo přirovnat k práci, tito lidé se často pohybují v kolečcích nejen žebrání (příp. kapsaření), ale i oficiálních brigád a spořádaného přivýdělku.

6) Lidé na ulici jen „přežívají“ a zabezpečují své nejnnutnější záležitosti, kdežto život nás ostatních je ctnostnější a hlubší. Jenže kolik „nebezdomovců“ vypadá, aspoň z dálky dokud je nepoznáte, že se pouze rutinně honí za výplatou, aby měli co jíst a mohli si večer užít pohodu u televize?

7) Proč si myslíš, že se žebráci žijí tímto způsobem?

Žebráci, které jsem potkala, byli často nějakým způsobem handicapovaní – mentálně či tělesně postižení, problémy se zdravím a s okolím si často zavinili alkoholismem nebo tím, že nebudovali pevnější vztahy. Nikdy ale asi nemívali okolí, které by je naučilo jinému způsobu života, nebo je o něm přesvědčilo. Většina žebráků tvrdila, že se svým stylem výdělku ani života není spokojená, ale těžko říct, jestli nejsou k této výpovědi nevědomky tlačeni okolím. Často se se mnou ale při setkání po delší době nadšeně dělili o své úspěchy, když se jim povedlo sehnat nějakou brigádu nebo trvalejší bydlení. Takže kdyby je to nestálo tolik svobody nebo disciplíny, tak práce a domov by zřejmě byly jejich častým přáním.

Přispět církvi? (soubor textů)

Převzato z Katecheze (<https://katecheze.evangnet.cz>)

Richterová, Miriam

Autor: Bárta, Marek

Autor: Richterová, Miriam

Autor: Šilhavá, Dana

Rok vzniku: 2010

- [Církev](#)
- [Společenství](#)
- [Podklad pro tematický program](#)
- [Dorost](#)
- [Konfirmace](#)
- [Mládež](#)
- [15 minut](#)
- [30 minut](#)
- [60 minut](#)
- [Na počtu nezáleží](#)

Odkaz na zdroj: <https://katecheze.evangnet.cz/programy/prispet-cirkvi-soubor-textu>